

สมาธิลมปาก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒

วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะเราตั้งใจมาประพฤติปฏิบัติธรรม เราต้องการ
ประพฤติปฏิบัติธรรมให้เรามีดวงตาเห็นธรรม ถ้ามีดวงตาเห็นธรรมนะ เราจะมีความสุขในหัวใจ
ของเรา เรามาประพฤติปฏิบัติ เรามีเป้าหมายของเราไง เป้าหมายของเรา อยากจะพ้นจากทุกข์

ในเมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ในบรรดาสัตว์
๒ เท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น
เจ้าของศาสนาพุทธ

พุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มีพระพุทธรูปพระธรรมเท่านั้น
เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม
เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก นี่ไง มีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก ไตรสรณคัมภีร์ของ
เราไง

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนาแล้วเรามีศรัทธามีความเชื่อของเรานะ ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา มี
อานาจวาสนานะ ถ้าไม่มีอานาจวาสนา เราจะไม่เชื่อในพระพุทธศาสนา

เวลาพระพุทธศาสนา เขาบอกเลยนะ ในลัทธิศาสนาอื่นนะ เขามีน้ำใจต่อกันอย่างไร
ก็แล้วแต่ เขาทำบุญกุศลของเขา แต่เขาก็อยากร่ำอยากรวยของเขาไง ในพระพุทธศาสนา เขา
บอกว่าถ้าอยู่ทางโลกมันจะร่ำจะรวย จะมีธุรกิจ จะมีความสุขเพลิดเพลินของเขาไป

พระพุทธศาสนาสอนให้เสียสละ สอนให้ทำลายกิเลสในใจของตน ทำแล้วมันมีแต่ความแห้งแล้ง

นี่ไง ถ้าคนไม่มีอำนาจวาสนานะ มันจะมีความคิดไปทางโลกๆ ใจ จะมีความคิดไปทางกิเลสตัดหาความทะยานยาก มันปิดหูปิดตาแล้วมันก็หลอกไป เวลาหลอกไปนะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา นับถือพระพุทธศาสนาก็นับถือพระพุทธศาสนาที่ทะเบียนบ้าน แล้วสมัยถ้าครูบาอาจารย์ของเรารุ่งเรืองขึ้นมา พระพุทธศาสนา มันคงแข็งแรงขึ้นมา

ประเพณีวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ดีงาม สังคมร่มเย็นเป็นสุข สังคมมีศีลธรรม ถ้าศีลธรรมเสื่อมทรมานไป คนเราเห็นแก่ตัว คนเราเบียดเบียนกัน มือถือสาก ปากถือศีล เทียวโกหกพกลม เอาวัดเอาเปรียบคนอื่น

นี่ไง ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วเรานับถือพระพุทธศาสนา เราเกิดเป็นมนุษย์ เราก็ต้องมีหน้าที่การงานของเรา เราทำหน้าที่การงานของเราด้วยการดำรงชีพของเรา ถ้ามีโอกาสขึ้นมาเราจะประพฤติปฏิบัติธรรมของเราขึ้นมา ถ้าเวลาจะประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมที่ไหน

เวลาจะปฏิบัติธรรมขึ้นมานะ เราละล้าละลัง เพราะกิเลสในหัวใจของมนุษย์ ในของสัตว์โลกน่ากลัวนักๆ จะทำอะไรได้นะ ถ้าทำโดยที่ว่ามันหลอกมันลวงแล้วมันปิดหูปิดตานะ มันพาให้เพลิดเพลิดไปกับสังคมโลก มันพาให้เพลิดเพลิดไปกับโลกนะ อย่างนั้นมันทำของมันได้

เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา “ไม่มีครูบาอาจารย์นะ ปฏิบัติไปเดียวจะเป็นบ้า เดียวจะสติแตก” นี่ไม่มีครูบาอาจารย์ๆ เวลาแสวงหาครูบาอาจารย์ก็ดูครูบาอาจารย์ที่มหาศาลเลย ไปไหนมา สามวาสองศอก ถ้ามัวข้างตอบม้า ถ้ามัวให้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันบอกไม่ถูก ไม่มีทางไปแล้วกันแหละ

นี่ไง การแสวงหาครูบาอาจารย์ หลวงตาท่านเคยสั่งสอนมา อบรมมาตลอด เวลาท่านจะออกประพฤติปฏิบัติ เวลาบวชขึ้นมาแล้วมีการศึกษา พอศึกษาขึ้นไปแล้วสงสารองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก ด้วยความผูกพันด้วยหัวใจ

ถ้าหัวใจที่เป็นธรรมๆ นะ ศึกษาพระพุทธศาสนาขึ้นมาแล้วมันเห็นคุณค่าไง มันเห็นคุณค่านะ เห็นคุณค่าการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย มันเห็นคุณค่าในการประพฤติปฏิบัติ มันเห็นคุณค่า เห็นคุณค่าทุกอย่าง ใจที่เป็นศีลเป็นธรรมไง

ใจที่เป็นกิเลสตัณหาความทะยานอยากขึ้นมา มันมีแต่รูปแบบ แล้วเหยียบย่ำทำลายเขาไปทั่วไง บวชเมื่อแก่เมื่อเฒ่าบวชมาเพื่อจะแสวงหาความสุขไง อยู่ทางโลกมันทุกข์มันยากขึ้นมากับบวชเป็นพระซะ เห็นไหม เวลาคนที่เขาตัดหางปล่อยวัดๆ นี่เวลาของเขาไป

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเราไม่เป็นอย่างนั้นนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูอาจารย์ของเราเวลาบวชแล้วไม่ใช่ตัดหางปล่อยวัด บวชแล้วเข้าป่าเข้าเขา บวชแล้วแสวงหาตัวตนของเราให้ได้ เวลาถ้าเป็นครูบาอาจารย์ท่านบวชมาเพื่อการศึกษา บวชมาเพื่อการประพฤติปฏิบัติ

เวลาหลวงตาท่านจะออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ท่านแสวงครูบาอาจารย์ๆ แล้วจะแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ไหน ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ เรามีจิตใจที่เป็นธรรมหรือไม่ ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านดู ท่านเป็นคนเข้มงวดกับลูกศิษย์ลูกหา ทุกคนเกรงกลัวท่าน ทุกคนไม่กล้าเข้าไปหาท่านไง แต่ความจริงนั้นนะเมตตาธรรมคำจุนโลก คำจุนหัวใจของสัตว์โลก เพราะอะไร

เพราะหัวใจของท่านนะ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้ทำลายกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตนแล้วมันเห็นโทษ มันเห็นกิเลส กิเลสมันร้ายกาจนักๆ ไง

เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีศรัทธามีความเชื่อ มีศรัทธาความเชื่อนี้มีคุณค่ามาก มีคุณค่ามาก แต่มีคุณค่าอย่างนี้แล้วมันต้องมีสติปัญญาไง มีสติปัญญาขึ้นมาพาชีวิตของเรา พาในการประพฤติปฏิบัติของเราให้เข้าสู่ความเป็นจริง สู้คุณงามความดีให้ได้ ไม่ใช่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วแต่โลกใจ เวลาปฏิบัติแบบโลกๆ

เวลาการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์ของเราท่านทำให้เป็นที่มั่นคง

แล้วสำนักไหนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาก็เปิดพระไตรปิฎกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อันนั้นก็เห็นใจ เห็นใจเพราะว่าเขาแสวงหาคุณงามความดีใช่ไหม การแสวงหาครูบาอาจารย์นี้แสนยากๆ ใจ

เวลาหลวงตาท่านพูด แก้วแหวนเงินทองในคอ ในนิ้วมือของคนมีมากมายมีอยู่ทั่วไปหมดใจ ว่าของหายากๆ แก้วแหวนเงินทองเป็นของหายากนะ มันก็มีเกลื่อนกล่นไปในโลก แต่คนดีคนหนึ่งมันหาได้แสนยาก เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมามันยิ่งยากเข้าไปใหญ่

นี่ไง คูสิ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมามากมายมหาศาล แล้วเวลาจิตมันสงบระงับเข้ามาเป็นหลักชัยของหมู่คณะมันมีสักกี่คน แล้วเวลาทำให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เป็นจริงเป็นจังขึ้นมาจากที่ไหน เป็นจริงเป็นจังขึ้นมาจากตำรับตำราใช่ไหม

ตำรับตำรา เราศึกษามาด้วยการศึกษาทางโลก ด้วยสติด้วยปัญญา ก็ศึกษากันมาศึกษาเป็นภาคเป็นปริยัติ ศึกษามาทรงจำธรรมวินัยไว้ๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านศึกษามาจนเป็นมหา ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค ท่านจะประพฤติปฏิบัติท่านยังหาทางออกของท่านไม่ได้เลย นี่ไง อำนาจวาสนาของคนใจ ถ้าคนมีอำนาจวาสนาขึ้นมามันทำของมันได้

เราแสวงหา แสวงหาเพื่อความจริงๆ ถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงมันเกิดจากที่ไหน

ความจริงก็เกิดมาจากการศึกษาใจ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามานั่นนะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้น ปริยัติ ปริยัติเป็นปริยัติ แล้วปริยัติขึ้นมา ศึกษา มา ศึกษาเพราะอะไร ถ้ามันเชื่อถือได้ไหม เราศึกษามาแล้วรู้ไปหมด ก็เลส์รู้จักทุกตัวเลย ลูกของมาร หลานของมาร เหลนของมาร รู้จักทั้งนั้นนะเพราะศึกษามา มีครูบาอาจารย์ด้วย แล้วเราฟังเทศน์ ฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์แล้วมาพิจารณาไตร่ตรอง ชี้นำกิเลสทั้งนั้นเลย แต่ชีไม่โดนสักตัวหนึ่ง

นี่ไง ศึกษา มาๆ เวลาศึกษามา เวลาคุยไม่โอ้อวดกันคุยได้ทั้งสิ้นนะ อภิธรรมๆ เวลาเขาศึกษามาแล้วเขามาโต้แย้งกัน เกียงกันปากเปียกปากแฉะ ฆมฺมสากัจฉา เอตมฺมมฺกฺคฺคฺมฺตฺตมฺม ถ้ามันเป็นธรรมๆ เป็นธรรม การสนทนาธรรม สนทนาธรรมด้วยเหตุด้วยผล

เวลาวงกรรมฐานเรา ครอบครวักรรมฐานธมฺมสภาจุฑา เขาซาบซึ้งกันมาก ถ้าเหตุผลของใครที่มันสูงส่งกว่าเถียงไม่ได้หรอก เวลาเถียงไม่ได้ขึ้นมาเขาจะยอมรับกันในวงกรรมฐาน ในวงกรรมฐานเขาจะรู้เลยว่าใครมีหลักเกณฑ์จริงมากน้อยแค่ไหน มีหลักเกณฑ์มากน้อยแค่ไหนก็ธรรมะได้ลึกซึ้งมากน้อยแค่ไหน

ตื่นๆ สมาธิยังทำกันไม่เป็น สมาธิๆ สมาธิลึมตา สมาธิหลับตาเอามาจากไหน ไม่รู้จักสมาธิพูดออกมาได้อย่างไร เขาฟังที่คำพูดนี้แหละ เหมือนหมอ หมอวินิจฉัยโรค เขาฟังดู ผู้ที่ชำนาญการเขาฟังออกหมดละ นี่ก็เหมือนกัน นายช่างใหญ่จะซ่อมเครื่องยนต์ ช่างรถเขาฟังเสียงเขารู้หมดละ

นี่ก็เหมือนกัน สมาธิหลับตา สมาธิลึมตาเอามาจากไหน มันไม่มี มันไม่มีอยู่จริงในโลกนี้ไง แม้แต่ฤๅษีชีไพรเขายังไม่ทำอย่างนี้เลย ฤๅษีชีไพรเขารู้ของเขาตามความเป็นจริงของเขาเลย

นี่ไง หากครูบาอาจารย์มันหายากอย่างนี้ไง ถ้าหายากอย่างนี้ขึ้นมา ถ้าคนมีสติมีปัญญาเขาฟังเขาก็รู้แล้ว เขาไม่เข้าไปหาหรอก เขาไม่เข้าไปหาครูบาอาจารย์แบบนั้น ถ้าไปหาครูบาอาจารย์แบบนั้น เราจะเอาชีวิตเราไปส่ำมะเลเทเมาใช้ไหม

เรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา การเกิดไ้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วงกรรมฐานเวลามาเทศนาว่าการเตือนสติกันประจำ นอนอยู่ในครรภ์ของมารดา ๙ เดือนมันทุกข์ยากไหม เวลานั่งสมาธินั่งกันโอดโอยจะเป็นจะตาย เวลาอยู่ในท้อง ๙ เดือน ทำไมมันอยู่ของมันได้

มันอยู่ได้ก็ธรรมชาติของมันไง ธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตไง ตัวอ่อนไง อยู่ในครรภ์ไง มันก็อยู่ของมันได้ไง แล้วผ่านช่องแคบออกมา จะตายคาก็ได้ เกิดมาแล้วตายก็ได้ เป็นเด็กน้อยก็ตายก็ได้ เป็นผู้ใหญ่ว่าตายก็ได้ มันตายได้ทุกเวลาเลย

ถ้าคนมันมีสติมีปัญญาเขาเห็นคุณค่าตรงนี้ไง ถ้าเห็นคุณค่าตรงนี้ด้วยสติด้วยปัญญามันจะไม่ปล่อยทอดทิ้งชีวิตนี้ให้มันส่ำมะเลเทเมาไปอย่างนั้น

ชีวิตมีค่าๆ ชีวิตมีค่าเพราะอะไร เพราะคน สิ่งที่มีชีวิตมันยังแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งใดๆ ได้ แต่คนตายแล้วก็จบ คนตายแล้วภพชาตินี้ก็ไว้ที่นั่นแหละ ชากศพฝังไว้ที่นี้ แต่จิตไม่มีวันตาย จิตมันไปเสวยภพเสวยชาติตามแต่เวรแต่กรรมของมัน นี่ข้อเท็จจริงในวัฏฏะไง วัฏสงสาร

วัฏสงสาร กามภพ รูปภพ อรูปภพ เป็นสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดในเกิดของจิต จิตที่สร้างคุณงามความดีมาน้อยขนาดไหน ถ้าสร้างคุณงามความดีมาน้อยมาขนาดไหน เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไป เรามีสติมีปัญญาของเรา เราจะเอาความเอาจริงเอาจังของเรา เราแสวงหาของเราตามความเป็นจริง แสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง

ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง เวลาท่านสอน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนขึ้นมา ก็สอนให้ประพฤติปฏิบัติ สอนให้ทำความเป็นจริงขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมา ก็เป็นสมบัติของคนคนนั้นไป

ไม่ใช่ว่ามันแล้วแต่ว่าสรรเสริญเยินยอกัน นั่นโลกธรรม ๘ ธรรมะเก่าแก่ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีศถาบรรดาศักดิ์ สวมหัวโขนให้กันไขว่ไขว่ คนโน้นคืออย่างนี้ คนนั้นดี

ดีอะไร ถ้าดีนั้นดีเป็นความจริงในใจของตนสิ ถ้ามันดีมาจากใจ มันไม่มีความเป็นพิษในใจอันนั้นแล้ว

กลอยที่เขามากินกัน เขาแซ่จนพิษมันหมดไป เขามากินเป็นอาหาร ทำเป็นของหวานก็ได้ ของคาวก็ได้ กลอย หัวกลอยๆ เขาต้องไปแช่น้ำไหล ๓ วัน ๗ วัน เสร็จแล้วเอามาทำของหวานก็ได้ ของคาวก็ได้ นั่นนะหัวกลอยที่มีพิษ แต่หัวใจที่มีพิษของเรา ใครทำให้มันหมดสารพิษได้ ไม่มี นี่เที่ยวล่ำมะเลเทเมาไปไ้

ชีวิตมีค่าๆ เราแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดี ถ้าครูบาอาจารย์ที่ดีขึ้นมาท่านสอนไปตามความเป็นจริงของมัน ตามความเป็นจริงของหัวใจใจใจ คนเกิดมา อำนาจวาสนาของคนไม่เหมือนกัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้คั่นขึ้นมาๆ ความรู้คั่นขึ้นมา วางกรรมฐานไว้ ๔๐ ห้อง การทำความสงบ ๔๐ วิธีการ ใครเป็นคนวางไว้

โต้แย้งไป ใ้ญ่ไม่มี ใ้ญ่ไม่มี ถ้าเข้ามาเชื่อภูลุมะมี

แล้วทำไมต้องไปเชื่อ

เวลามีศรัทธา ศรัทธาความเชื่อๆ ศรัทธาต้องมีสติปัญญา เรามีศรัทธา ศรัทธาในพระพุทธศาสนา ศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เราศึกษามา มันก็ตั้งแต่สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม มีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม รัตนตรัยมันมีอยู่จริงๆ ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยังคงมีอยู่ไง แล้วเราศึกษามาๆ แล้วเราจะเชื่อใครๆ แล้วเชื่อใคร พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมา เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา พุทธะก็ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในใจของเราไฉ่ ถ้าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในหัวใจของเรา เราแสวงหามาที่นี้ไฉ่

นี้ไฉ่ เวลาชาวพุทธเรามันก็เป็นวัฒนธรรมนะ ถึงเวลาก็พากันไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ไปเพื่อให้เชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เวลาใครไปแล้วชื่นใจๆ

แต่เวลาวงกรรมฐานเรา เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา ให้กำหนดพุทโธ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ พยายามแสวงหาขึ้นมาให้เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา พุทธะมันอยู่ที่นี้ไฉ่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ศึกษามาๆ รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก แล้วเวลานึกพุทโธๆ ขึ้นมา ความนึกคำบริกรรมขึ้นมาให้มันเป็นความเป็นจริงขึ้นมาในใจของตน ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาในใจของตนมันจะเกิดความมหัศจรรย์ นี่ถ้าครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นจริงไฉ่ ถ้าทำสมาธิได้เป็นนะ

สมาธิทำไม่เป็น ไม่เป็นขึ้นมา สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา สมาธิหลับตาลืมตามาจากไหน

เวลาครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงเหมือนชาวไร่ชาวนา เวลาเขาทำขึ้นมา เขาปรับพื้นที่ของเขา เขามีเมล็ดพันธุ์พืชของเขา เขารู้จักหยอด รู้จักรักษาขึ้นให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา จะเป็นผักสวนครัวสิ่งใดเขาก็มีพืชผักเอาไว้กินดำรงชีพของเขา นั้นนะถ้าเขาเป็นจริงของเขา

ครูบาอาจารย์ของเราก็เหมือนกัน หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ทำให้เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันดูเป็นเรื่องธรรมดาไง ธรรมะสูงสุดสู่สามัญ มันเป็นเรื่องธรรมดาพินๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ภิกษุเป็นผู้เรียบง่าย เราเกิดเป็นชาวพุทธๆ สิ่งที่มีค่าที่สุดคือหัวใจของเรา คือสิ่งมีชีวิตของเราในหัวใจของเรานี้แหละ แล้วเวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ของพินๆ นี่แหละ

เห็นไหม นอนอยู่ในครรภ์ ๙ เดือน ทำไมมันอยู่ได้ เวลาจะทำสมาธิขึ้นมาๆ ทำไม่ได้ แล้วจะทำอะไรขึ้นมามันก็ โอ้โฮ! มันวิจิตรพิสดารขึ้นไป

เชื่อใคร หาครูบาอาจารย์แบบนั้นใช่ไหม

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงๆ ขึ้นมา จะส่งลงมาขนาดไหน เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถือศีล ๘ เหมือนกัน ถือพรหมจรรย์เหมือนกัน เป็นคนเหมือนกัน มีชีวิตเหมือนกัน มีความสุขความทุกข์เหมือนกัน มีแต่มากหรือน้อยเท่านั้นนะ มันจะมีความทุกข์ก็มีความทุกข์มากกว่าอีกต่างหาก เพราะอะไร เพราะอหังการอยู่ในหัวใจใจ คิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่ขึ้นมาไง ยิ่งยิ่งใหญ่ยิ่งเผาลนมากเท่านั้นนะ

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน บ้านหลังใหญ่ บ้านหลังใหญ่การทำความสะอาดมันยากแสนยาก บ้านหลังเล็กหลังน้อยกระต๊อบห้องหอทำความสะอาดได้ง่าย หัวใจของเราก็เหมือนกัน ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน มันแล้วแต่อำนาจวาสนาของคนมา

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ เรียบง่าย ทำง่ายๆ นี่แหละ ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันก็จะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาในหัวใจของเรา แล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาแล้วมันมหัศจรรย์สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตสงบไป

แล้วเราก็แสวงหาครูบาอาจารย์ของเรา ทำเรียบๆ ทำง่ายๆ นี่แหละ แต่มันทำแสนยาก ถ้าทำแสนยากขึ้นมานะ เวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันต้องเป็นพื้นฐานขึ้นมา เห็นไหม ถ้ามันเป็นจริงนะ

เวลาจะปฏิบัติขึ้นมาเขาว่าทำไม่ได้ เวลาสัปายะ ๔ ใจ ครูบาอาจารย์เป็นสัปายะ อาหารเป็นสัปายะ หมูคนะเป็นสัปายะ สถานที่เป็นสัปายะ เราก็แสวงหาที่สงบสงัดใช่ไหม เวลาพระกรรมฐานเรา ครูบาอาจารย์ท่านสอนให้เข้าป่าเข้าเขาไป อยู่ที่เราว่าง อยู่ที่เราไม่ เวลาไปอยู่ที่ไหนก็อย่าไปคุยกัน อย่าไปสุมหัวกัน ต่างคนต่างแยกไปเพื่อความสงบสงัดของใจของตน นี่รักษาของตน รักษาหัวใจของตนใจ

เราแสวงหาแหล่งน้ำของเรา ที่ไหนมีน้ำ ที่นั่นมีชีวิต ที่ไหนทำสมาธิได้นั่นคือสิ่งมีชีวิต ถ้าทำสมาธิไม่เป็นมันก็ไม่มีสิ่งมีชีวิต

แล้วสิ่งมีชีวิต มนุษย์เวลาอยู่ร่วมกันเป็นสังคมขึ้นมา เวลาใช้น้ำใช้สอยต่างๆ มีแต่ของเสียทั้งสิ้น แล้วของเสียก็ไปรวมกันอยู่ที่ไหนล่ะ ของเสียรวมกันนะ ถ้าเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเขา กำจัดของเสียนั้นได้ นี่ก็เหมือนกัน เวลาความรู้สึกนึกคิดของเรา เราจะทำความสงบของใจเราเข้ามา แล้วมันสงบระงับเข้ามาได้หรือไม่

ถ้าน้ำเสีย น้ำเสียมันใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ แม้แต่ทำเลี้ยงสัตว์ยังเลี้ยงไม่ได้เลย แล้วถ้าคนมันมากขึ้นมา คนที่เขาที่มีสติปัญญาของเขา เขานิคมอุตสาหกรรมของเขา เวลาเขาทำนิคมอุตสาหกรรมของเขา เวลานิคมอุตสาหกรรมขึ้นมามันต้องมีที่กำจัดน้ำเสีย ถึงเวลาแล้วมันไม่ติดเครื่อง มันปล่อยไปอย่างนั้นนะ เวลาฝนมา มันไหลมันท่วมมาไปชุมชน ชุมชนเดือดร้อนไปหมดเลย ก็จากน้ำเสียนั้นไง ก็สารพิษนั้นไง นี่ไง แล้วทำสารพิษขึ้นมามันมีแต่ของเสีย ทำประโยชน์สิ่งใดไม่ได้เลย

นี่พูดถึงเริ่มต้นปฏิบัติใจ “ไม่ต้อง ไม่ต้องไปวิเวก ไม่ต้องไปเข้าป่าเข้าเขาที่ไหน ไม่ต้องนั่งหลับหูหลับตา”

สมาธิล้มตา สมาธิล้มตา มันเามาจากไหน นี่ใจ เวลานั้นมันเสียมันมาจากไหนล่ะ

เวลานิคมอุตสาหกรรมที่มันเห็นแก่ตัวมันหลับตาหรือมันล้มตานั่นนะ เวลาฝนตก เวลา น้ำท่วมขึ้นมามันหลาเข้าไปท่วมบ้านท่วมเรือนชาวบ้านหมด เสียหายไปทั้งหมดเลย มันหลับตาหรือมันล้มตานั่นนะ

มันคือกิเลสค้นหาความทะยานอยากเอาวัดเอาเปรียบเขา อยากจะลดต้นทุน แม้แต่ที่กำจัดน้ำเสียก็มี แต่มันไม่ติดเครื่อง มันปล่อยให้ล้นไปบ้านเรือนของชาวบ้านหมด นี่ไง หลับตา หรือลืมตา

ไอ้พวกลืมตาทั้งนั้นนะ เวลาฝนตกน้ำหลากมามันไปเจาะเลยล่ะ ลืมตาทำนั้นนะ มันหลับตาที่ไหน

ไอ้คนหลับตายุ่ง ชาวบ้านนอนหลับตา นอนหลับหลับตายุ่งนั้นนะ เข้าขึ้นมาเหม็นไปทั้งหมู่บ้านเลย หลับตาหรือลืมตา

สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา มันมีแต่คนเห็นแก่ตัวต่างหาก มันจะมาหลับตาลืมตามาจากไหน นี่หลับตาลืมตายังทำไม่เป็น แล้วมันจะไปทำอะไรของมัน มันทำไม่ได้ ดีแต่ลมปาก สมาธิลมปาก มีแต่ลม เทียวตีเทียวเตียนคนอื่นทั้งๆ ที่ตัวเองทำอะไรไม่เป็น

ถ้าทำเป็นนะ คุณ ในทางสังคม ชาวตะวันตกเป็นชนผิวขาว ทางตะวันออกเป็นคนผิวเหลือง แอฟริกาเป็นคนผิวดำ เราก็เห็นๆ กันอยู่นี้ หลับตาลืมตามันก็เห็นหมดนะ

ในเมื่อชาวตะวันตกเขาผิวขาว ชาวตะวันออกผิวเหลือง ทางนั้นเป็นผิวดำ ใสนี้มันก็เป็นเผ่าพันธุ์ของคน นี่ไง มันก็เหมือนสมาธินี้แหละ มันจะมาหลับตาลืมตา จะผิวขาวผิวดำผิวอะไร นั่นมันก็เป็นตามข้อเท็จจริงนั้นนะ จะหลับตาลืมตามันก็เป็นของมันโดยธรรมชาติของมัน จะไปตีเตียนใคร

ใสนี้มันเรื่องของสังคม เรื่องของโลก เรื่องของสายพันธุ์ เรื่องของสายพันธุ์ของมนุษย์ แต่หัวใจ แต่หัวใจ เวลาใจถ้ามันเป็นสมาธิก็เป็นสมาธิใจ ถ้ามันเป็นสมาธิได้ มันไม่ใช่สมาธิลมปาก มีแต่ลม แล้วก็ปากเหม็น ไม่มีความจริงขึ้นมาในหัวใจ

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจ มันจะไปหลับตาลืมตามาจากไหน ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบเข้ามา นี่ไง การแสวงหาครูบาอาจารย์มันถึงแสนยาก

แล้วถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงๆ ท่านสอนพึ่ๆ สอนเดินจงกรม สอนนั่งสมาธิภาวนา

ไอ้โฮ! ไม่น่าศรัทธา ถ้าไม่ศรัทธาแล้วละ นั่งฟังเลย พอนั่งฟังขึ้นมา เดี่ยวเป็นสมาธิ ไอ้โฮ!
จะบรรลุธรรมเลย โอ้ย! ลอยกันเป็นศาลาๆ เลย นี่ไง จะแสวงหาอย่างนั้นนะ

มันถึงว่าคนมันอยู่ที่อำนาจวาสนา ใครเขาไปเชื่ออย่างนั้น ถ้าคนมีอำนาจวาสนานะ ครู
บาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติมาตั้งแต่แรก เวลาบวชขึ้น
มาแล้วแสวงหาของท่านนะ ความแสวงหาขึ้นมา ทำแล้วทำเล่า

คนที่มีอำนาจวาสนาเวลาจะออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเหมือนทางโลกก็เหมือนฝัน
ฝันดี ฝันร้าย นิमितขึ้นมามันจะเป็นอย่างไรขึ้นมา แล้วมันขึ้นมามันก็หาทางแสวงหา หาทางออก
ของตน

ถ้าแสวงหาทางออกของตน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระไตรปิฎก บุพพสิกขาต่างๆ ดำรงมันมีอยู่แล้ว เราเปิด เราศึกษาของเรา เพราะเราศึกษา
ขึ้นมาเพื่อจะค้นคว้าหากิเลสในใจของตน เราไม่ใช่ศึกษาขึ้นมาเพื่อจะไปโต้แย้งใคร เอาลมปาก
ไปถากไปถางกัน

ลมปากไปถากไปถางกัน ธรรมสากลจุฑา เอตมมฺหฺมฺคฺลฺมฺตฺตมฺ ถ้ามันเป็นคุณธรรมขึ้นมาใน
ใจ เรายิ่งแสวงหาสิ่งนั้น เราแสวงหาสิ่งที่เป็นความจริง เราแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ
ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงท่านจะสอนเรา ท่านสอนเราแล้วท่านเป็นตัวอย่างของเรา

เพราะความเป็นตัวอย่างของเรา คุณสิ เวลาไปอยู่กับหลวงตา สติสัมปชัญญะ เวลาเข้า
ขึ้นมาบนศาลาแจกอาหารนั้นนะ เพราะเวลาแจกอาหารขึ้นมามันเป็นเวลาที่ว่าเราต้องทำข้อ
วัตรปฏิบัติ เวลาทำข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา มันจะเผลอมันจะเผลอ แต่ท่านจะคอยจี๋คอยไซ คอยจี๋คอย
ไซ เป็นการฝึกการฝนทั้งสิ้น

การเหยียดการคู้ การอยู่ การต่างๆ ท่านพิจารณาของท่านนะ ท่านบอกมันรับไม่ได้ที่ว่า
มาถึงก็ทำเหมือนทำลอย ทำเช่อชานั่นนะ ท่านพูดเลย “บนศาลานี้ไม่ต้องการคนเช่อ”

คนที่ฉลาด คนที่มีสติสัมปชัญญะ นั่นเขาฝึกหัดกันมาตั้งแต่นั้น ถ้าเขาฝึกหัดมาตั้งแต่นั้น
เวลาจะนั่งพุทโธ เวลาจะต่างๆ มันพร้อมมา

วัวที่ผูกไว้ ถึงเวลาจะใช้งานขึ้นมา เราไปปลดเชือกมา เราใช้งานของเราได้ วัวนี้ปล่อยไปอยู่ในป่า ชนบทเขาเลี้ยงวัว เขาเลี้ยงปล่อยในป่า ถึงเวลาสัก ๗ วัน ๑๕ วัน เขาก็เอาเกลือไปโรยไปโปรยให้มันได้แรธาตุ เขาไปปล่อยไว้ ถึงเวลาเขาจะเอากลับมาใช้งาน เขาต้องแสวงหามัน

นี่เหมือนกัน ปล่อยปละละเลย เป็นผู้มั่งมีศรีสุขทั้งนั้น ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คลุกคลีกัน เป็นผู้องอาจกล้าหาญ ใ้พวกหลับตามันไม่กล้าๆ

สิ่งต่างๆ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง เป็นธรรมขึ้นมาะ มันจะมาหัดตามลืมาตามาจากไหน มันมีแต่มีจกกับสัมา ถ้ามันสัมาสมาธิ มันมีสติปัญญาขึ้นมา น้ำดี น้ำสะอาดที่ต้นน้ำลำธาร เวลาต้นน้ำลำธาร น้ำมาจากต้นน้ำลำธารเป็นสิ่งที่น้ำสะอาด มันเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีงาม เราไปอยู่ในสภาพแบบนั้นแล้วมันปลอดโปร่ง

เวลาครูบาอาจารย์เราถ้าจะประพฤติปฏิบัติ ไปอยู่บนป่าบนภูเขา สะอาด อากาศที่ปลอดโปร่ง อากาศที่สบาย นั่งสมาธิแล้วมันปลอดโปร่ง ถ้าไปอยู่ในถ้ำในภูเขาใดๆ ถ้ามันอับมันขึ้น มันไม่ตรงกับจิตนิสัย ท่านก็แสวงหาไปที่อื่น

นี่เวลาเขาหา เขาหาหัวใจของตน เขาหาพุทธะ เขาพยายามทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบมันระงับเข้ามามันจะเป็นสัจจะเป็นความจริง

ไม่ใช่มาลืมาตาม้าบอคอแตก โอ้! สมาธิลืมา มันมาท่องจำ พยายามจะท่องจำขึ้นมาว่าให้มีครบสูตร นี่ไง อายุตนะ ๑๖ ชันห์ ๕ สัมโพชฌงค์...ไร้สาระ

คำว่า “ไร้สาระ” ปริยัติ ปริยัติเขาศึกษาเล่าเรียนมา ศึกษาเล่าเรียนมาเพื่อประพฤติปฏิบัติ เขาไม่ใช่มาท่องจำแล้วให้มันเป็นคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจหรอก ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค เขาก็ท่องจำของเขาเหมือนกัน เวลาท่องจำขึ้นมาแล้วเขาจะประพฤติปฏิบัติ เขาหาครูบาอาจารย์ของเรา

เวลาหาครูบาอาจารย์แล้ว มีความรู้มาก มีการศึกษามาก การศึกษามากขนาดไหนขึ้นมาแล้วมันทำความสงบของใจไม่ได้หรอก เพราะมันฟุ้งไปหมดละ มันฟุ้ง มันเกิดความทวิภูมิฐานะ เกิดความอหังการ เกิดความว่าเรารู้มาหมดทุกอย่างแล้ว รู้หมดทุกอย่าง เอาอะไรไปทำ

เวลาครูบาอาจารย์ หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ นี่พูดถึงว่าเราจะทำความสะอาด
ของใจเข้ามานะ ถ้าใจมันสงบระงับแล้วถ้ามันเป็นสมาธิสมาธิเนะ เป็นสมาธิที่ดีงาม ถ้ายกขึ้นสู่
วิปัสสนาเป็น อันนั้นจะมีคุณค่ามาก

แต่ส่วนใหญ่แล้วแม้แต่พระกรรมฐานก็ติดอยู่ในสมาธิ ถ้าเป็นสมาธิเนะ แม้เป็นสมาธิแล้ว
มันเป็นสมาธิแล้วเสื่อมไปแล้วก็ได้แค่นั้นนะ เพราะทำให้เจริญองกงามขึ้นไปไม่ได้ เวลาฝึกหัด
ใช้ปัญญาๆ ปัญญาอะไร

ถ้าจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าวิปัสสนาได้ การใช้ปัญญาเหมือนอากาศ อากาศ ดุสิต
ดุยมลมหาศาลเลย เมล ดุสิต พวกนก พวกสัตว์ที่มันกินสัตว์ มันบินโฉบ มันจับกันบนอากาศ
นั่นนะ นี่ไง ใช้ปัญญา ปัญญาอะไร เวลาใช้ปัญญา เพราะอะไร เพราะไม่เห็นใจ

จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง
ถ้ามันเห็นจริงนะ จะยกขึ้นสู่วิปัสสนาตามความเป็นจริงด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยภาวนามย
ปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ไม่ใช่ปัญญาเกิดจากการท่องจำ

นี่ท่องจำทั้งนั้น ยืนนับสี่กรงนั่นแหละ แล้วก็ว่าตัวเองมีปัญญาๆ...ไม่มี

เวลาปัญญาขึ้นมา เวลาแฉกนกทะเล นกทะเล พวกนกนางแอ่นมันไปจับปลาเพื่อเอามา
ป้อนลูกมัน ใ้พวกนกโจรสลัดมันคอยปล้นอยู่บนกลางอากาศ มันปล้นนะ มันคอยปล้นอยู่
กลางอากาศ

เวลาใช้ปัญญาๆ ปัญญาอะไร ไปถึงนกโจรสลัดมันโฉบแย่งปลาจากปากไปเลย มันตี
เอานกนั้นตกหมดนะ นี่เวลาบนอากาศ เวลาคนเขาใช้ปัญญาบอกว่า “ไม่ต้อง ไม่ต้องใช้ปัญญา
จ้องมัน เฟ่งมัน ดุสิต เขาทำมานาน ทำมานานแล้วแผดเผา”

มันมีอยู่จริงหรือ มันไม่มีอยู่จริง ปัญญาๆ ปัญญาอะไรของมึง มันบ้าบอคอกแตก การ
แสวงหาครูบาอาจารย์มันถึงแสนยาก

นับเอานะ นับเอา ชั้น ๕ อริยสัจ ๔ นับตัวเลข แล้วนับตัวเลขเสร็จแล้วบอกว่าไม่ต้องไป
ดูมัน ถ้าท่องจำได้แม่นยำ กิเลสมันจะหาย มันจะหายไป

นี่ไง ไม่ให้รู้จักนกโจรสลัด ไปหาปลามันแย่งเอากลางอากาศ กิเลสก็ไม่รู้จักมันนะ กิเลส หนึ่ง กิเลส ไม่รู้จักกิเลส แล้วไม่ต้องไปหากิเลส ไม่ต้องไปมองกิเลส เราท่องจำแม่นๆ ขึ้นมาก็เลสมันจะหายไปเอง มันจะหายไปเอง

มันเป็นสิ่งที่ไร้สาระ ไร้สาระ ไร้แก่นสาร ไม่มีที่ไปที่ไปใดๆ ทั้งสิ้น ท่องจำเอาอย่างนั้น คอมพิวเตอร์มันยังจำได้ดีกว่าอีก เขียนโปรแกรมเข้าไปแล้วกดมันมาทั้งสิ้น

นี่ท่องไว้อย่างนั้นนะ ท่องแล้วเดี๋ยวก็เผลอ เดี๋ยวก็ลืม ก็ท่องกันอยู่อย่างนั้นนะ ว่า ปัญญาๆ ปัญญาอะไร เขาต้องศึกษาอย่างนั้นนะ แล้วถ้าไม่ศึกษา มีปัญญามาจากไหน

เขาบอกเลยนะ ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาไม่ใช่ให้การศึกษา หรือ

ใช่ เขาให้ศึกษา แต่ในการศึกษาเขามีปริยัติ ปฏิบัติ ในปัญญามีสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา แล้วภาวนามยปัญญา ปัญญามันเป็นอย่างไร

ดูสิ เวลาแหล่งน้ำขึ้นมาก็บอกว่าหลับตาลืมตา เวลาหลับตาลืมตาขึ้นมาแล้ว ใ้พวก เห็นแก่ตัวมันลืมตาทำลายเขาทั้งนั้นนะ มันลืมตา มันเอาน้ำเสีย เอาของเสียไปให้ชาวบ้านได้ใช้หมด

ใ้พวกเห็นแก่ตัวมันหลับตาลืมตา มันกิเลสต่างหาก มันไม่ใช่หลับตาลืมตา มันเป็นการเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นว่าตัวเองยิ่งใหญ่กว่าคนอื่น มันเป็นหลับตาลืมตาหรือ

สัมมาสมาธิไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่มีใครเหนือใคร สมาธิเป็นสมาธิ ใครจะสูงส่งขนาดไหน ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นสมาธิก็คือสมาธิ

คนจะยากจนเข็ญใจ ทุกข์จนเข็ญใจ เป็นทุกข์เข็ญใจขนาดไหน ถ้าทำสมาธิก็คือสมาธิ มันมีใครใหญ่กว่าใคร ไม่มี สังขารไม่มีใครเหนือใคร เพียงแต่ทำเป็นหรือทำไม่เป็น ทำได้หรือทำไม่ได้เท่านั้น ไม่มีหลับตาลืมตา ยังมีวิปัสสนาด้วย จบเลย ไม่ต้องทำ

“กิเลสเป็นนามธรรมจะเห็นมันได้อย่างไร เวลาใช้ปัญญาไม่ต้องคิดถึงมัน ไม่ต้องใช้ปัญญา คิดถึงมันไม่ได้ ไม่ต้องคิดถึงเลย มันอายุเราเอง มันหลบเราไปเอง”

มันไม่มีอยู่ในโลก มันไม่มีอยู่ในพระพุทธศาสนา มันไม่มีอยู่ในองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา

ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยอะไร

บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ

อาสวักขยญาณ เวลาเป็นธรรมจักร ศีล สมาธิ ปัญญา เวลาศีลด้วยความปกติของใจ
ศีลก็คือศีล ศีลไม่ใช่เอาไว้ไปอวดใคร เอาไปย่ำยีใคร เอาไว้ไปเหยียดหยามใคร ไม่มี ศีลคือศีล

ใครถือศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ในอุตงควัตร ๑๓ สัลเลขธรรม พูดถึงเวลาคุยกัน
เรื่องความมักน้อย ความเสียสละของเรา นั่น ศีลก็คือศีล ธรรมก็คือธรรม มันมีใครใหญ่กว่าใคร
ใครสูงกว่าใคร แล้วไปท่องจำมาภิเษกมันกลัวหรือ

ถ้ากิเลสมันกลัว ๙ ประโยค ๑๐ ประโยคขึ้นมาเขาท่องจำได้หมด เขาต้องสำเร็จเป็นพระ
อรหันต์ไปหมดแล้ว ๙ ประโยค ๑๐ ประโยคเยอะเยอะเลย ฟ่อออกจารย์ๆ อีสานเยอะเยอะ ฟ่อ
ออกจารย์ศึกษาธรรมะมาก รู้ธรรมะมาก แล้วลี้กไปมีครอบครัว นี่ไง เขาก็ศึกษามาทั้งนั้นนะ
แล้วก็ตายไปหมดแล้ว เขาศึกษามา

แล้วไม่ให้ศึกษาหรือ

ศึกษา ศึกษาแล้วประพฤติปฏิบัติ นี่ไง การประพฤติปฏิบัติเขาถึงแสวงหาครูบาอาจารย์
ไง เขาแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง แล้วครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง
ท่านต้องล้มลุกคลุกคลานมาก่อน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติมาแล้วท่านจะได้ผลมา
เลยหรือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีนั่นนะ

๖ ปี ทำไมถึงต้อง ๖ ปีละ

๖ ปีก็ต้องแสวงหา เพราะโลกเขามีกันอยู่แล้วไง ในลัทธิในแนวทางต่างๆ ก็ไปศึกษากัน
หมดแล้วไง มันไม่ใช่ทางทั้งสิ้น แล้วเวลามันเป็นจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ

เอ็งจะเถียงอะไรอีกล่ะ เอ็งจะบอกไม่ต้องไปหากิเลสอีกสิ ไม่ต้องไปดูมัน มันจะอายเราไปเอง แล้วเวลาจะเอาจริงเอางังขึ้นมานะ ต้องเข้าฌาน

ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะ วิญญานัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ มันเป็นอย่างไรวะ

นี่เขาบอกว่าต้องเข้าฌาน ฌานแล้วมันจะมีนิโรธ จะเข้า...บ๊ายบ๊ายคอกแตกแล้วเฟ่งไป เข้าฌานแล้วนะ เฟ่งมันนะ เผามันเลย แผดเผา

เขาจะกินเจกันอยู่ที่นี่ เขากำลังเผากระดาษเงินกระดาษทองกันอยู่นั่นนะ เขากำลังจะเผากงเต๊กกันอยู่นั่นนะ นั่นนะเขาเผา

มันไม่ใช่ปัญญาได้อย่างไร ถ้าพูดถึงสัมมาสมาธิคือแหล่งน้ำ แหล่งน้ำก็บอกว่าหลับตาลืมตา ถ้าปัญญา ปัญญาไม่ต้อง

คำว่า “ไม่ต้อง” มันหลบ มันไม่เข้าเผชิญกับความจริงอะไรทั้งสิ้นเลย พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งความจริง ความจริงอันยิ่งใหญ่ นะ สัจจะ อริยสัจจะ สมมุติสัจจะ แล้วสัจจะนะ สัจจะของโลก อริยสัจจะ

อริยสัจจะมันเกิดจากไหน

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เอ็งทุกข์ไหม แล้วเอ็งแสวงหาอะไร เอ็งเห็นอะไร ไม่เห็น กิเลสก็ไม่รู้จัก

กิเลสเป็นนามธรรมจะเห็นมันได้อย่างไร

ก็สมุทัยไง ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์นั่นแหละ แล้วเวลาทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ล่ะ แล้ววิธีการดับทุกข์ดับอย่างไร

เฟ่ง ทำฌานแล้วเผามันเลย แล้วถ้าใช้ปัญญาไม่ต้องใช้

คำว่า “ไม่ต้องใช้” นี่ไร้สาระมาก ไร้สาระ

มันเหมือนกับในอากาศ แผลงนะ เวลามันจะหาอาหาร หาเกสรนะ มันบินไปมันโดนเขา โฉบไปกินหมดนะบนอากาศ แล้วเวลาเราจะใช้ปัญญาของเรา สุตมยปัญญา ปัญญาจากการศึกษา บอกไม่ต้องศึกษาหรือ

ศึกษาไง เวลาพระบวชเรากรรมฐานนะ เกสา โลมา นะชา ทันทา ตะโจ อุปัชฌาย์ให้มาแล้ว เกสา โลมา นะชา ทันทา ตะโจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ไม่ศึกษาหรือ แล้วเวลาให้มานะให้อนุศาสน์มา เวลาให้อนุศาสน์มา นี่เวลาพระปฏิบัติไฉ่

เพราะการศึกษามัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันไม่มีสำนักศึกษาไฉ่ มันต้องศึกษาจากครูบาอาจารย์ ปากต่อปาก การฟังธรรมๆ ถึงแสนยากไฉ่ เพราะสมัยนั้นแม้แต่หนังสือมาเริ่มพิมพ์สองพันกว่าปี แล้วในสมัยปัจจุบันนี้ การศึกษาเรามีอยู่ทั่วไปหมด

ศึกษาต้องศึกษาใหม่ ศึกษามาแล้วกิเลสมันยิ่งพองตัว กิเลสมันยิ่งใหญ่เลย มันมีความรู้มาก มันมีสติปัญญามาก สติปัญญามากก็กิเลสมาก กิเลสมากก็ทุกข์มาก ทุกข์มากก็ทำสมาธิไม่ได้

แล้วทำสมาธิทำอย่างไร

การทำสมาธินะ คือการเอาชนะใจของตน

ไฉ่สิ่งที่ว่าหลับตาลืมตานั่นนะ เพราะอะไร เพราะตัวเองทำไม่ได้ ตัวเองทำไม่เป็น พอตัวเองทำไม่ได้ ตัวเองทำไม่เป็นที่โทษเขาไปหมดเลย แล้วก็เอาแต่จิตนิสัยของตน ลืมตาถ่ออยู่อย่างนั้นนะ แล้วก็เพียววิจารณ์คนนั้นคนนี้ แล้วตัวเองมีอะไรขึ้นมาเป็นความจริงขึ้นมา เพราะมันไม่มีความสุขจริงไฉ่

คนที่มีความสุขจริง เวลาจิตมันสงบขึ้นมา ไฉ่โฮ! มันมหัศจรรย์ มหัศจรรย์ขึ้นมา ไฉ่โฮ! สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี มันจะไปวิพากษ์วิจารณ์ใคร

๑. ไม่วิพากษ์วิจารณ์ใคร

๒. เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นธรรมๆ นะ ท่านจะบอกถึงเหตุเลย

เพราะอะไร เพราะกว่าเราจะทำได้ขนาดนี้ ถ้าทำได้ขนาดนี้ เศรษฐีธรรมๆ ไฉ่

เวลาเจริญแล้วเสื่อมๆ เป็นเศรษฐกิจแล้วหมดเนื้อหมดตัวขึ้นมาจะทุกข์ยากขนาดไหน เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาต้องมีเจริญแล้วเสื่อม

ไอ้ที่ไม่เจริญเลย ก็ไม่ได้ก้าวเดินออกไปจากปุถุชนนี้เลย ปุถุชนคนหนา เวลามีสติปัญญาเท่าทันใจของตนนะ เท่าทันนะ ไม่ใช่จำมา รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ามันเท่าทัน มันเห็นหมดตามความเป็นจริงเลย รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ามีสติปัญญา มันตัดขาด นี่กัลยาณชน

กัลยาณชน รูป รส กลิ่น เสียง รุกรานหัวใจดวงนี้ไม่ได้ รูป รส กลิ่น เสียง ไม่เข้าถึงใจดวงนี้ได้ เพราะเป็นกัลยาณชนด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยการฝึกหัด ด้วยการค้นคว้าของใจขึ้นมา เวลามันใคร่ครวญขึ้นมามันกัลยาณชน ถ้ากัลยาณชนทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น นี่เศรษฐกิจธรรมๆ ใจ เศรษฐีธรรมที่ว่าเจริญแล้วเสื่อมๆ นี่ไง นี่ไง มันจะมีหัลบลตาเล็ดตาที่ไหน มันมีแต่ความถูกต้องดีงามกับความเสื่อมสภาพนั้นไป

สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง แม้แต่การประพฤติปฏิบัติของเราก็คือเป็นอนิจจัง แล้วสิ่งที่เป็นอนิจจังขึ้นมาจะทำให้มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมามันแสนทุกข์แสนยากขนาดไหน แล้วครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติมา

นี่ไง เขาถึงแสวงหา หาครูหาอาจารย์ที่ดี แล้วครูบาอาจารย์ที่ดีเขาจะปกป้องคุ้มครองลูกศิษย์ลูกหา คุ้มครองอะไร เห็นไหม

เวลาเราอยู่กับหลวงตาท่านบอกเลย ถ้าเป็นเจ้าอาวาสนี่เป็นหัวรถจักร

หัวรถจักร หัวรถจักรเวลามันไปบนราง ใครจะเผชิญก่อน ก็หัวรถจักรทั้งนั้น หัวรถจักรลากขบวนนั้นไป แล้วมีสิ่งใดขวางหน้า หัวรถจักรรับผิดชอบ เขาไม่เอาทางไปรับผิดชอบหรอก เว้นไว้แต่มันตกราง ช่วงกลางตกรางก็ได้ ช่วงท้ายตกรางก็ได้ ถ้ามันตกราง ถ้ารางมันไม่เรียบร้อย แต่ถ้ารางมันเรียบร้อยขึ้นมา ส่วนหัวรับผิดชอบเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคุ้มครองดูแล นี่ธรรมทายาทๆ

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เวลาสร้างขึ้นมา สร้างเอตทัคคะ ๔๐ องค์ ผู้ที่ถนัดในวิธีการต่างๆ แล้วผู้ที่ถนัดในวิธีการต่างๆ เวลาเผยแผ่ไป

“เธอทั้งหลายพร้อมกับเรา ๖๐ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์”

พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์

ความเป็นโลกๆ มีอาณাজกร มีคนเชื่อถือศรัทธา นี่เรื่องโลกๆ โลกธรรม ๘ มีลาภ เสื่อม
ลาภ มียศเสื่อมยศ เป็นธรรมเก่าแก่ เขาไม่สนใจหรอก

โลกที่เป็นทิพย์ สิ่งที่มีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณที่คนเขายกย่องสรรเสริญ

“เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์”

ไฉนไม่พ้น เหยียงเขาไปทั่ว มือหังการเขาไปทั่ว แล้วมีหลับตาลืมตาอีกนะ มีหลับตาลืม
ตาเพราะอะไร เพราะทำไม่เป็น ทำไม่ได้ มีแต่น้ำเน่าน้ำเสีย ไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น
ทำลายคนปฏิบัติไฉ่ ทำลายคนปฏิบัติคือคนที่เขาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มันได้มรรคได้ผล
ขึ้นมาบ้าง ให้มันได้รับผลของธรรม

รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

รสของสติธรรม รสของสมาธิธรรม รสของคุณธรรม มันไม่ได้รสเลย เพราะอะไร เพราะ
หลับตาไม่ได้ หลับตามันมีความเสียหาย ลืมตา ลืมขึ้นมามันก็ลืมเถ่อ ไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย
สมาธิเลยไม่มีเลย ไม่มีสมาธิ ถ้ามีสมาธิไม่กล้าพูดไฉ่

ก็อย่างที่ว่าชาวตะวันตกเขาผิวขาว ทางตะวันออกผิวเหลือง ทางแอฟริกาผิวดำ มันเป็น
ผิวพรรณของเขา มันเป็นสายพันธุ์ของมนุษย์ แต่หัวใจของคนมันดิ่งมาได้ทั้งสิ้น หัวใจของคน
มันประเสริฐ มันประเสริฐในหัวใจนั้น มันประเสริฐจากการกระทำไฉ่ ไม่ใช่หลับตาลืมตา มันเป็น
ความจริงในหัวใจอันนั้น

คนชนชาติใดก็มีทั้งคนดีและคนชั่ว ในหลับตาในลืมตามันก็มีความผิดความถูกทั้งสิ้น
เขาไม่เอาตรงนั้นมาเป็นเหตุได้แย่งไฉ่ เขาเอา ‘เป็นสมาธิหรือเปล่า จิตเป็นอย่างไร จิตนะ จิต ใจ
สุขไหม ใจสุข ใจสงบ ใจระงับหรือเปล่า ใจไม่ได้ไปเพ่งโทษคนนั้นคนนี้ไฉ่’

เราจะไปฟังโทษใคร เห็นไหม หลับตาลงแล้วกำหนดหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ คั่นคว่ำหาใจของตนให้ได้ ถ้าคั่นคว่ำหาหัวใจของตนให้ได้ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วเวลามันเสื่อม มันไปยึดไปเกาะสิ่งใด

รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เราก็มีสติปัญญาอบรมบ่มเพาะให้หัวใจเรามันฉลาดขึ้นมาสิ เอ็งโง่ทำไม เอ็งไปกินเบ็ดทำไม เอ็งเป็นโมฆบุรุษเพียวระรานเขา เพียวไปรับรู้เขา เอ็งโง่หรือ

ขณะนี้ปัจจุตัง สันติภูมิจิโก ปัจจุตังรู้จำเพาะในหัวใจของตน ในหัวใจของเรามันทุกขมันยากขนาดไหน ในหัวใจของเรา เรามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา แล้วในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ขิปปาภิญญา ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ผู้ที่เขาทำบุญกุศลเขาไว้มาก เขานั่งสมาธิของเขา เขาภาวนาของเขา เขาเกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญา เกิดมรรคเกิดผลในใจของเขา ทำไมเขาทำของเขาแล้วเขาประเสริฐของเขา

โอ้เราล้มลุกคลุกคลาน เราทำของเราไม่ได้เพราะอะไรละ ไม่ได้เพราะเราทำของเรามา ขิปปาภิญญาเขาได้สร้างบุญสร้างกุศลของเขา มา เขาได้สร้างสติ ได้ปัญญากว้างขวางที่มันมี สติสัมปชัญญะที่รู้พร้อมใจ

โอ้ของเรามีแต่ศรัทธา มีแต่ความเชื่อ อยากได้ อยากดี อยากเด่น อยากอย่างเดียวเลย ละ แต่เราสร้างของเราอย่างนี้ไง

สร้างของเราอย่างนี้ ถ้าเรามีความอยาก มีความเชื่อของเรา เราก็พยายามชวนชวายุของเรา ทำของเราขึ้นมา มีครูมีอาจารย์ท่านปกป้องดูแลมันยอดเยี่ยมอยู่แล้ว ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ปกป้องนะ “ใครมาอยู่กับเราเดียวจะได้คุณธรรมเลย” มีแต่คนปอกลอกเยอะเยอะไปหมดนะ โอ้คนนั่นได้ โอ้คนนี้ได้ โอ้คนนั่นได้

ปัจจุตัง สันติภูมิจิโก เราต้องรู้ในใจของเรา เราจะได้หรือไม่ได้ ใจของเราต้องรู้ก่อน พอใจของเรารู้แล้ว เวลาหลวงตาขึ้นไปหาหลวงปู่มัน เฝียด้วยความเคารพไง เราก็รู้ของเราอย่างนี้ เราก็ไปหาท่าน ไปตรวจสอบว่าความที่การปฏิบัติของเราจริงหรือไม่จริง

เถียงด้วยความเคารพนะ ไม่ใช่เถียงแบบคนพาล เถียงแบบว่าพยายามจะกดให้สังคมมันต่ำต้อยไป พยายามจะได้แย้งเขาไม่ให้ใครมีคุณธรรมในใจให้ได้ แต่ถ้าเถียงด้วยความเคารพ เพราะเรามีประสบการณ์ของเรา เราทำไปแล้วมันมีปัญหาสิ่งใดขึ้นมา เราก็ไปหาครูบาอาจารย์เถียงด้วยความเคารพฟัง แล้วครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านก็ด้วยเหตุผลของท่าน ท่านได้แย้งมาทีเดียว เราหนีหายทั้งหมดเลย

นี่เราแสวงหาครูบาอาจารย์แบบนั้นเพื่อตรวจสอบสัจจะ ตรวจสอบความจริงในใจของตน

ไม่ใช่มาอยู่กับเราจะได้อัสนั้น ได้อัสนี้ ได้ไปหมดเลย แล้วท่องจำแล้วได้หมดนะ ท่องจำมันไม่เป็นปัจจัตตัง มันไม่เป็นสันติภูมิจิโก

สันติภูมิจิโกคือรู้แจ้งในใจของตน ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงมันต้องรู้แจ้งในใจของตนก่อน พอรู้แจ้งในใจของตนแล้วเราก็ตื่นไปหาครูบาอาจารย์

ครูบาอาจารย์ คุณสิ ในสมัยพุทธกาลนะ เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะถามว่าใครทรมานมา แล้วให้แสดงธรรม ถูกต้องก็ว่าถูกต้อง ถ้าไม่ถูกต้องท่านบอกว่าอย่าเข้ามา ไปเที่ยวป่าช้าก่อน ให้หักหัวเข้าป่าช้าไปเลย ไปเห็นซากศพขึ้นมา หัวใจมันหวนไหวหมดละ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา

สัจจะความจริง ปัจจัตตัง สันติภูมิจิโกใจ ไม่ต้องให้ใครมาปอกลอก ไม่ต้องให้ใครมาล่อลวง แล้วไม่ต้องให้ใครมาเชิดชู เพียงแต่มีคนปกป้องคุ้มครองเราแล้วเราพยายามขวนขวายของเรา ทำเป็นความจริงของเราขึ้นมา

ถ้ามันเป็นสมาธิก็ให้มันเป็นสมาธิ แล้วต้องเป็นด้วย ถ้าไม่เป็นสมาธิเป็นเรื่องโลกๆ หมดไอ้ที่ว่าโลกุตตระ โลเกียะ มันไม่มีอยู่จริงหรอก

ถ้ามันมีอยู่จริง คนที่ปฏิบัติ สันติภูมิจิโก รู้ในหัวใจนะ ไอ้ที่เราสมมุติสมมติขึ้นมามันเป็นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นเลย ไอ้ที่เมื่อก่อนใช้ปัญญา โอ้ย! สูดยอด ที่คิดพิจารณานะ พอมันไปรู้จริงเข้า โอ้! อันนั้นมันหายากเกินไป เรื่องโลกๆ โดยสัญชาตญาณ โลกทัศน์นะ ความรู้สึกนึกคิดนี่โลกทั้งนั้นนะ ไม่มีหรอกไอ้โลเกียะ โลกุตตระๆ นะ ฟังแล้วขำ

“โอ้ย! พวกนั้นเป็นโลกียะ ใ้เรามั่นโลกุตตระ โลกุตตระเพราะศีลเราดี เพราะเรามีสติปัญญาท่องจำธรรมวินัยได้”

๙ ประโยคเป็นพ้อออกจารย์ ภาคอีสานเยอะแยะเลย ๙ ประโยคนะ เขาบอกการศึกษาอย่างนั้นศึกษาแบบผิดพลาด การศึกษาแบบเรามาจับที่กรงไก่นี้ถูกต้อง

เอ็งท่องเอ็งยังแปลไม่ได้เลย เพราะอ่านจากภาษาไทย ไม่ได้บาลี ไม่ได้สันสกฤต ไม่ได้ นี่ไง พระไตรปิฎกนอก

พระไตรปิฎกในในหัวใจ ถ้าพระไตรปิฎกในมันเป็นความจริง เรากล้าพูดนะ ครูบาอาจารย์องค์ไหนก็แล้วแต่ไม่กล้าพูดบอกว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตาหอก ไม่มี เพราะมันไม่มีอยู่จริง สมาธิคือสมาธิ มีแต่สัมมาหรือมิจฉาทะนันั้น มิจฉามันส่งออก

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิมีสติสัมปชัญญะ มีความสุขความสงบในใจของตน มีความสุขความสงบในใจของตนแล้วก็มีสติปัญญาขึ้นมาโน้มไปสู่สติปัฏฐาน ๔ ให้เห็นตามความเป็นจริง นี่ไง ถ้าเป็นสัมมาสมาธิมันจะโน้มไปสู่กาย สู่เวทนา สู่จิต สู่ธรรม

กาย เวทนา จิต ธรรม ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ เพราะมันเป็นวงเป็นรังของกิเลส กิเลสมันอาศัยสิ่งนี้เป็นที่อาศัย นี่เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ

ในวงจรธรรมฐานเยอะแยะไป ใ้สมาธิลมปาก สมาธิมีแต่ลม โอ้ย! เป็นคุณธรรม

คุณธรรมอะไร คุณธรรมมันมาจากไหน เพราะอะไร เพราะดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้นไม่มีผล ศีล สมาธิ ปัญญา เวลาปัญญา มันเกิดปัญญาอะไร นี่สติปัญญาทั้งนั้น ใ้ที่ฟังครูบาอาจารย์ขึ้นมาแล้วก็สร้างภาพ สร้างภาพขึ้นมาแล้ว ทำขึ้นมาแล้วก็จะส่งออกหมดละ เพราะอะไร เพราะไม่มีสติสัมปชัญญะในสมาธิของตน

ถ้ามีสติสัมปชัญญะในสมาธิของตน สมาธิของตนยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะมีคุณธรรมขึ้นมาด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยการกระทำของตน มันจะเป็นปัจจุัตตัง เป็นสันติภูมิจากการทำงานนั้น ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลในใจดวงนั้น ถ้ามีเหตุมีผลในใจดวงนั้นจะไม่พูดพล่อยๆ อย่างที่ว่ากันอยู่ที่นี่ ฟังแล้วมันจึกจี้ มันไม่มีอยู่จริง ถ้ามีอยู่จริง คำไหนคำนั้น

เวลาหลวงปู่มัน ‘ต้อง’ สติต้องเป็นสติ สมาธิต้องเป็นสมาธิ ปัญญา ‘ต้อง ต้อง ต้อง’ ต้องอย่างเดียวนะ

เพราะเวลาหลวงปู่ชอบ เวลาครูบาอาจารย์ขึ้นไปหาท่าน เพราะอะไร เพราะนักมวยใหม่ ผู้ฝึกหัดใหม่ มันก็ต้องมีประสบการณ์ของตน ประสบการณ์ขึ้นไป ‘ต้อง’ แม่ไม้มวยไทยต้องเป็น อย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ แล้วถ้าเราใช้ลูกแม่ไม้มวยไทยมันไม่เข้าสู่กีรียาอันนั้น เราก็ต้องไป ฝึกฝนกีรียาของเราต่อเนื่อง ต่อเนื่องๆ นี่พูดถึงเวลาหลวงปู่มัน ‘ต้อง’ อย่างเดียว ไม่มีอย่างอื่น เลย ต้องเป็นอย่างนี้ อย่างอื่นไม่มี

แต่ไม่ใช่ “ไม่ต้อง ไม่ต้องเลยนะ ห้ามใช้ปัญญาเด็ดขาด” เขาว่าของเขานะ “ไอ้คนที่ ยกขึ้นสู่วิภัสสนาไม่เป็นมันก็ไม่รู้ไม่เห็นของมัน พอไม่รู้ไม่เห็นของมันนะ มันก็อยู่ที่อำนาจ วาสนานะ

เวลาจิตมันสงบระบับเข้าไปมันก็ไปเพติดเพติดกับความสงบอันนั้น แล้วความสงบอย่าง นั้น พอเข้าไปแล้วมันก็ไปติดอยู่ในความสงบนั้น ความสงบนั้น ก็คิดว่าความสงบอันนั้นเป็น นิพพาน ไม่มีหรอก เพราะไม่มีเหตุ ไม่มีการกระทำ นี่ไง สมาธิลมปาก

ถ้าสมาธิลมปากยังดินะ ยังเป็นสมาธิอยู่บ้าง แต่ถ้าเป็นลมปากไม่มีสมาธิเลย มันมีแต่ ลมปาก มีแต่วิจารณ์ มีแต่การกระทำ มีแต่สัญญา มีแต่ความจำทั้งสิ้น แล้วก็วิจารณ์ไป แล้วมัน ไม่เข้าหรอก มันไม่เป็นความจริง สิ่งที่เป็นความจริงมีความเสียหาย

ถ้าเป็นนิคมอุตสาหกรรมใดก็แล้วแต่ ถ้าเขาเป็นธรรมๆ นะ หนึ่ง เขาจะรักษาสภาวะ แวดล้อม เขาพยายามทำสิ่งที่เป็นน้ำเสียหรือสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย เขาจะขจัด เขาจะทำให้ดีงาม ขึ้นมา ถ้าเขาเป็นธรรม ถ้าเขาเป็นธรรมนะ

แล้วชาวบ้านที่อยู่บริเวณอุตสาหกรรมนั้นเขาก็มีงานทำ เขาก็มีเงินใช้ เขาก็มีสภาวะ แวดล้อมที่ดี ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันความจริงที่ดีงามทั้งสิ้น นี่ไง ถ้า มันเป็นสัมมา มันเป็นความถูกต้องดีงามไง

ไฉนบอกมันหลับตาลืมตา มันไม่ใช่ มันเป็นผิดหรือถูก เป็นกิเลสหรือเป็นธรรม ถ้าเป็น กิเลสมันผิดทั้งนั้น ถ้าเป็นธรรมมันก็ถูก ถูกทั้งนั้น มันมีสัมมาหรือมิจฉา ถูกหรือผิด ผิดก็คือผิด

จะหลับตาจะลืมตาดูทั้งนั้น แต่ถ้ามันถูก จะลืมตาจะหลับตามันก็ถูกทั้งนั้น มันมีถูกหรือผิด
เอ็งก็บอกมาสิ มันถูกหรือผิดอย่างไร ไม่มี มีหลับตากับลืมตา

มันก็เป็นสิ่งที่ว่าฟังแล้วมันจึกจี้ไม่เห็นมันเข้าหลักกรรมฐาน หลักการประพฤติปฏิบัติใน
พระพุทธศาสนาเลย สิ่งที่ถูกอยู่นั่น แจ่วๆ อยู่ นั่นนะ มันไม่ใช่การปฏิบัติ นั่นนะ ใ้ นั่นเป็นการ
ท่องบ่น ใ้ นั่นมันท่องหนังสือ ใ้ การท่องหนังสือ นั่นคือการปฏิบัติ

การฝึกทวารนะ เวลาออกรบเขาไม่เอาตำราไปด้วยหรอก

หลวงตาท่านสอน ถ้าทหารผ่านศึกมันได้ผ่านสงครามมา มันเห็นข้าศึกมา บาดเจ็บ
เพื่อนเราล้มตายต่อหน้าต่อตาเยอะแยะ

เวลาทหารผ่านศึก เขาได้ผ่านศึกผ่านสงครามมา ใ้ นี้ไม่เคยออกศึก ท่องจำอยู่อย่าง
นั้นนะ มันเป็นภาคปฏิบัติตรงไหน

ปริยัติ ปฏิบัติ การศึกษาคือภาคปริยัติ ศึกษามาแล้ววางตำรับตำราแล้วค้นคว้าให้มัน
เป็นจริงขึ้นมาในใจของตน

นี้ไม่มีเลย เพราะมันมีสูตรสำเร็จอยู่แล้วไง เราเป็นดี อยู่ในกรอบ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้ามพ้นจากดีและชั่ว

ใ้ ดีๆ ที่ติดติดอยู่นั่น ที่เข้าใจว่าดีนั้นนะมันดีอย่างไร อะไรมันดี แล้วก็เอาความดีมา
ทะเลาะกัน เอาความดีมาอวดอ้างว่ากูดีกว่ามึง แล้วมีใครดี

ครูบาอาจารย์ของเราถึงปิดทองหลังพระ ปิดทองหลังพระนะ เขาไม่อวดหรอก ความดี
เก็บไว้ในใจ เพราะอะไร เพราะทางโลกเขารู้กับเราไม่ได้ ยิ่งเวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติ
ปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาเจียบ เว้นไว้แต่คนที่รู้เท่า รู้จริง

การแสวงหาครูบาอาจารย์แสนยากๆ ไ้ ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงเขาจะไปพูดอะไร
เพราะเขาไม่ต้องการให้สังคมเป็นเวรเป็นกรรมของสัตว์หรอก สิ่งที่เกิดหุ้ผิดตา สิ่งที่เขา
วิพากษ์วิจารณ์มันเป็นเวรเป็นกรรมเขาทั้งสิ้น

ถ้าเป็นธรรมๆ ดูหลวงตาสี หลวงตา โครงการช่วยชาติฯ เวลาท่านพูดขึ้นมา “เสียใจอยู่
อย่างเดียวเท่านั้นนะ พวกที่ติดสินนินทามันจะตกนรกอเวจี”

นี่ท่านเสียใจอยู่อย่างเดียวเลย เวลาแสวงหาเงินหาทองเพื่อมากู้ชาติ แสดงธรรมเพื่อ
สัจจะเพื่อความจริง ท่านไม่เคยคิดว่าเป็นประโยชน์อะไรทั้งสิ้นเลย แต่เวลาจะเสียใจ เสียใจใส่
คนที่ติเตียนนั้นนะ เสียใจแต่คนที่มันเอาบาปเอากรรมไป หอบแต่บาปหอบแต่กรรม มันเรื่อง
กรรมของสัตว์ นั้นมันกรรมของสัตว์นะ

แต่เนี่ยเวลาจะทำคุณงามความดีไง เสียใจอยู่อย่างเดียวเท่านั้นนะ เสียใจที่คนมันจะลงต่ำ
ไปเยอะ แต่มันก็เรื่องของเขานะ เพราะท่านทำประโยชน์กับประเทศชาติ ประโยชน์กับโลกจบ
แล้ว เพราะว่าให้สังคมมันคงเป็นสุข ทำเพื่อประโยชน์กับโลก ใส่คนที่ติเตียนนินทาเนี่ยเวลาท่าน
เสียใจไง ท่านไม่ได้บอกว่า โอ้ย! คนต้องมาชื่นชมยินดี ไม่เห็นมี ไม่เห็นมี ไม่มี นี่ถ้าเป็นความ
จริงใจ

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริง เป็นความจริงในหัวใจอันนั้น ไม่ใช่มาท่องบ่นอยู่
อย่างนั้น เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สติต้องเป็นสติจริงๆ เนี่ยเวลาที่มีสติสัมปชัญญะไง แสดง
ธรรมๆ แสดงธรรมด้วยพลังของธรรม

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ เวลาชีวิตจริง มันต้องมีสติ การเหยียดการคู้ การก้าวการเดิน
มีสติสัมปชัญญะ เวลานั้นสมาธิภาวนาขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม เราอยู่ต้นน้ำ
ลำธาร เราแสวงหาสิ่งที่เป็นที่วิเวก แสวงหาที่สงบสงัด ไม่ใช่ว่าคนกลัวหรือกลัวอะไรทั้งสิ้น แต่
คนที่ฉลาดเขาหาที่สปปายะที่ประพฤติปฏิบัติ อากาศปลอดโปร่ง เวลาหายใจเข้าสะดวก เพื่อ
อะไร

เพราะว่าการทำความสงบของใจ การแสวงหาหัวใจมันเป็นงานที่แสนยาก เป็นงานที่
แสนยาก งานเอาชนะตนเองยากที่สุด การทำสมาธิคือการชนะใจของตน

ถ้าพูดจริงๆ สติสัมปชัญญะพร้อมนะ กิเลสมันสงบตัวลง นั่นนะคือการเอาชนะใจของตน
เอาชนะกิเลสในใจของตนเพื่อเอาใจของตน จิตที่ดีหรือไม่ดี จิตที่เป็นสัมมาสมาธิ จิตที่ตั้งมั่น
จิตที่มีคุณธรรมขึ้นมา

เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมันมีวิชาคือความไม่รู้ในตัวของมันเอง มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไปศึกษาไปเรียนรู้สิ่งใดมา ใช้อิเลสมันก็ครอบงำว่ามันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มันรับรู้ รู้อะไรนะ นี่สุดมยปัญญา ปัญญาเกิดจากการศึกษาแล้วเกิดอหังการ เกิดเป็น อี้อ่าง ว่าตัวเองยิ่งใหญ่

แต่ถ้าเวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ต้องบอกว่าให้อี้อ่างมันยอบตัวลง ยอบตัวลง ยอบตัวลงจนพุทโธ จนพุทธะ จนหัวใจมันเบิกบาน จนหัวใจมันแจ่มใส อี้อ่างไม่มี อี้อ่างมี เป็นสมาธิไม่ได้ เพราะมันเป็นอี้อ่างๆ มันจะเป็นสมาธิมาจากไหน แต่ถ้าอี้อ่างมันสงบตัวลงมันถึงเป็นสมาธิสมาธิ ทำสมาธิฯ ทำสมาธิคือการเอาชนะกิเลสในใจของตน เวลาเอาชนะกิเลสในใจของตน

นี่ไง ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากมายมหาศาล มีปัญญามากมายมหาศาล แต่เวลาเอาจริงๆ ขึ้นมาทำอะไรไม่เป็น

เวลาเมื่อสติสัมปชัญญะพยายามชวนขวายของตนๆ เวลาอี้อ่างมันยอมสงบตัวลงเท่านั้น นะ โอโฮ! ทำไมมันมหัศจรรย์ขนาดนี้ ทำไมมันมหัศจรรย์ขนาดนี้ คนลงทำสมาธิได้ ที่นี้ที่มันไม่พูดกันอย่างนี้เพราะมันไม่เคยทำสมาธิกันเป็น สมาธิจริงๆ ไม่มี ทำไม่เป็น มีแต่ชื่อ

แต่ถ้าคนมีวาสนานะ ชื่อก็เรียนมาแล้ว ที่เรียนกันอยู่นี้เรียนชื่อมัน แล้วเราก็จะมาชวนขวายประพฤติปฏิบัติเอาความจริงในใจของเรา ไม่ใช่ลมปาก สมาธิลมปาก ได้แต่วิพากษ์วิจารณ์แล้วไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ของเรา สาธุ ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา พระไตรปิฎกที่กราบไหว้กันอยู่นี้ สิ่งนี้เป็นธรรมและวินัย เพราะอะไร เพราะถ้าเราไม่ลงในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เราจะมาบวชเป็นพระหรือ เราจะเป็นชาวพุทธมานั่งประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้หรือ

ที่เรามาประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้เพราะเราเคารพในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราเคารพในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เราก็เคารพจากหัวใจจิตหัวใจของเราสิ อย่าพูดแต่ปากลมปาก แล้วกิเลสมันก็คอยลบล้าง “ต้นธาตุต้นธรรม เห็นพระพุทฺธเจ้า ปัญญาเลิศเลกว่า”

หลุดอยู่เรื่อยไป เวลาพูดมันจะหลุดออกมาบ่อยๆ เวลาหลุดออกมาเขาก็มีคนคอยเตือน แต่ถ้ามันเป็นจริงนะ ไม่มี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่เคยหลุดออกจากปากเลยว่าตัวเอง เทียบเท่า

เวลาหลวงตาท่านพูดประจำ “ให้หมู่คณะประพฤติปฏิบัติมา ถ้าประพฤติปฏิบัติตามที่ท่านสอน ถ้าไม่ได้ เดี่ยวจะพาไปฟ้องพระพุทธเจ้า ถ้ามันไม่เป็นไปตามนั้นจะพาไปฟ้องพระพุทธเจ้า”

เพราะนี่คือธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนที่เขาประพฤติปฏิบัติ มา หัวใจเขาลงในธรรม เขาลงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เขายิ่งใหญ่ ใ้ที่ว่าจะแลบออกมา จะเผลอไปจาบจ้วง ไม่มีหรอก

ไฉนนี้เดี๋ยวก็หลุด เดี่ยวก็งุนหลุดที เดี่ยวนี้หลุดที ต้องมีคนคอยสะกิด “อย่าตีตนเหนือพระพุทธเจ้า อย่าตีตนเหนือพระพุทธเจ้า”

มันแลบออกมานะกิเลสทั้งนั้น มันเรื่องทิฏฐิมานะทั้งนั้น มันเอาความจริงมาจากไหน มันไม่มีความจริงใจ นี่พูดถึง มันถึงเอาชนะใจตัวเองไม่ได้ไง ถึงทำสมาธิไม่เป็น เพราะการลบล้าง การปล่อยใจให้จิตใจมันแข่งกระด้าง มันอหังการ มันลงไม่ได้หรอก มันลงไม่ได้ก็มันทำสมาธิไม่ได้

คนที่มันจะลงได้ คุณสิ พระเราที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์เข้าป่าเข้าเขาไปมีศีล ศีลบริสุทธิ์ ถึงเวลาแล้วต้องรื้อปลงอาบัติ เพราะอะไร เพราะว่าเวลาภาวนาขึ้นมา ถ้ามันมีอาบัติ มันมีสิ่งต่างๆ มันทำให้จิตใจสงบได้ยาก นี่มันลงขนาดนั้นนะ ลงตั้งแต่ภายนอกเลยละ เพราะอะไร

เพราะเรารู้ เราบวชมาเราไม่เคารพพระพุทธเจ้าหรือ เราไม่ใช่ชาวพุทธหรือ เราก็เป็นชาวพุทธ เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราถึงมาบวชเป็นพระใช้ไหม เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว เราเข้าป่าเข้าเขาไปจะไปประพฤติปฏิบัติ ไปอยู่กับเสือ อยู่กับช้าง อยู่กับสัตว์ร้ายนั่นนะ

ถ้ามันทุศีล ถ้าศีลมันไม่สะอาด ในทุ่งใหญ่ๆ คุณสิ เวลาเสือมันกัดหัวพระนะ พระตาย เพราะเสือหลายองค์

นี่ต้องศีลที่สะอาดบริสุทธิ์ไง ถ้าศีลมันไม่สะอาดบริสุทธิ์ นี่ไง พระกรรมฐานมันลงในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ถ้าเป็นศาสดานะ เห็นไหม

แต่ปฏิบัติไปกิเลสมันค่อยๆ ค่อยๆ แห้งไป ใ้หนุ่นเป็นใ้หนี่ ใ้หนี่เป็นใ้หนั้น เฮ้ย! พระพุทธรูปเจ้าคงไม่ได้สอนอย่างนี้ พระพุทธรูปเจ้าคงไม่ฉลาดเหมือนเรา พระพุทธรูปเจ้า...นี่กิเลสมันจะค่อยๆ แลบ

แต่ถ้าคนมีสติปัญญานะ ไม่กล้า คนที่มีอำนาจวาสนานะ เพราะอะไร เพราะการทำความอย่างนั้นทำให้ใจกระด้าง เพราะไม่ลงในธรรมและวินัยไง แต่ถ้ามันลงในธรรมวินัยมันไม่แลบหรอก ไม่มีอะไรแลบออกมา

ดูสิ เวลาครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นจริงนะ ท่านจะเคารพอาจารย์ของตน แล้วเคารพในพระธรรม ธรรมและวินัย ไม่มีแลบ ไม่มีหรอก เพราะอะไร เพราะเรารักษาใจของเราไว้

แต่นี้เดียวแลบตลอดเลย เดียวก็เสมอพระพุทธรูปเจ้า เดียวก็เก่งกว่าพระพุทธรูปเจ้า เดียวก็ต้นธาตุต้นธรรม แลบมาตลอดเลย แคแลบ จิตใจมันกระด้าง แลบออกมานั้นนะข้างในมันเต็มที อยู่แล้วมันถึงได้แลบออกมา

ดูไฟไหม้บ้านสิ มันไหม้บ้านข้างในหมดแล้วมันถึงออกทางหน้าต่าง ไฟแลบออกทางประตูหน้าต่างเพราะมันเผาบ้านเผาเรือนอยู่ในบ้านมันนะ ถ้ามันไม่เผาบ้านเผาเรือนมันจะมีไฟแลบออกมาหรือนี่แลบออกมา แลบออกมาตลอด มันถึงทำสมาธิไม่ได้ ทำสมาธิไม่เป็น

ถ้าทำสมาธิเป็น สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตสงบแล้วถึงพุทธรู ถึงพุทโธ ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมีอวิชชาครอบงำไม่รู้ตัวเองถึงได้เผลอเกิดๆ กันอยู่ที่นี่ ที่เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา ที่เรามาประพฤติปฏิบัติกัน เราก็จะฝึกจิตของเราให้มันสว่างไสว ให้มันสำนึกตัวมันเอง

แล้วสำนึกตัวมันเองขึ้นมา เวลาเข้าถึงสัมมาสมาธิ เข้าถึงความสงบ จะเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนามากนะ จะเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนามากเพราะมันเข้าถึงพุทธรูเหมือนกัน เข้าถึงสัมมาสมาธิ ฤาษีชีไพร อภิญญา เขาไม่ได้เข้าถึงพุทธรู ดูพระที่บวชที่เขาทำเครื่องรางของ

หลังจากที่วากันอยู่ที่นี่ ทำกสิณต่างๆ นั้นนะอภิญญา อภิญญาก็ทำแล้ว ก็ทำเพื่อประโยชน์ศาสนา ทำเพื่อรักษาศาสนา เขาก็พูดของเขาไป นั้นก็วาสนาของเขา

แต่ในวงกรรมฐานไม่เป็นเช่นนั้น ในวงกรรมฐานจะเข้าถึงพุทธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธ ไร่องไร พุทธไร่องไร ไฉน นี่ใจ มันออกมาจากหัวใจ มันชุ่มเย็นไปหมดนะ แล้วมันชุ่มเย็นไปหมด ไฉน มันเข้าถึงธรรมๆ ใจ แล้วมันจะกลายกตไปเสมอท่านหรือ เป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แต่ถ้าแลบออกมาอย่างนั้น นั้นนะยิ่งกว่าน้ำเสีย

เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน เวลาแหวกจอกแหนๆ แหวกจอกแหนแหวกให้เห็นน้ำ ให้เห็นน้ำก็ให้เห็นพุทธะนี่แหละ

แหวกจอกแหนๆ แหวกจอกแหนเสร็จแล้วต้องเอาน้ำนั้นใช้ประโยชน์ จอกแหนนั่นแหละคือ กิเลสตัดหาความทะยานอยาก ไม่ใช่แหวกจนมันไม่มี

แหวกจอกแหนๆ แหวกจอกแหนเพื่อเข้าสู่ใจ แหวกจอกแหน แหวกสัญญาอารมณ์ แหวกความทุกข์ความยาก แหวกความลึกลับสงสัยให้เข้าสู่สัจธรรม ให้เข้าถึงพุทธะให้พุทธะเป็น สัมมาสมาธิ พุทธะที่มีกำลังขึ้นมาแล้ว เดียวมันเห็นโทษของจอกแหน เพราะจอกแหนนี้มึงบังกู่เองไฉ

จอกแหน สัญญาอารมณ์คน การศึกษาเล่าเรียน โลกียะๆ การศึกษานี้ศึกษามาเพื่อ ศึกษาในพระพุทธศาสนา ไฉน จอกแหน ดุสิ รากมันดูดสารพิษ จอกแหนมันทำให้สภาวะ แวดล้อม ทำให้น้ำมันสะอาด

เสร็จแล้วถ้าเราศึกษา ศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ แล้วจอก แหนนั่นนะเราต้องทำลาย เราต้องเอาจอกแหนขึ้นมา เห็นไหม เป็นชุมชนเขาเอาจอกเอาแหน มาทำเป็นสินค้า มาทำเป็นปฏู เอามาทำต่างๆ

ไฉน กิเลสของคนก็ความอยากของคนไฉน เรามีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก กิเลสมัน ทำให้มันทุกข์มันยากขึ้นมา เราก็ชวนชวามีความขยันหมั่นเพียรขึ้นมา

แหวกจอกแหงๆ ไม่ใช่แหวกจนไม่มีจะแหวก เป็นไปไม่ได้หรอก

แหวกจอกแหง แหวกให้เห็นน้ำ ให้เห็นความรื่นเริง ให้เห็นความสุขความสงบขึ้นมา ให้ใจมันตั้งมั่น แล้วจอกแหงที่มันเป็นโทษเป็นภัยขึ้นมาต้องพยายามกำจัดมัน ทำลายมัน ทำลายกิเลสตัณหาวิชา ต้องทำลายทั้งสิ้น ทำลายแล้วมันถึงจะเป็นความจริงขึ้นมาไง นี่พูดถึงผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงนะ

ไม่ใช่ลมปาก สมาธิก็สมาธิลมปาก สมาธิไม่มี มีแต่ลมปาก “ภาวนาๆ มีศีลมีธรรมขึ้นมา” นั่นก็ลมปาก ลมบ้า ไม่มีอยู่จริง พอไม่มีอยู่จริง จิตใจเลยไม่เป็นธรรมไง

จิตใจไม่เป็นธรรมนะ อ่อนนอก ข้างนอกดูนุ่มนวลนะ ข้างในนะจวบจ้วงทำลายทั้งสิ้น ทำลายแต่โอกาสของตน ทำลายโอกาสของตนนะ

ถ้าจิตใจเราเบิกบาน จิตใจเราลงสู่ธรรม เข้าสู่สมาธิ เข้าสู่ทางเดินจงกรม เข้าสู่ที่นั่งวิปัสสนา แล้วพยายามมีสติสัมปชัญญะปีบหัวใจ ปีบกิเลสอย่าให้มันฟูขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริง เราจะไม่ปีบคั่นกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไฉ่ครอบครวัของมารในใจต้องทำลายมัน ไม่ใช่เอหังการไปฟาดวงฟาดงากับครูบาอาจารย์ เป็นไปไม่ได้ถ้าเป็นธรรม

ถ้าไม่เป็นธรรมนะ นี่เดี๋ยวก็แลบ แลบตลอด แลบถึงพระพุทธเจ้าอย่างโน้นอย่างนี้

แล้วที่เฝ้าอยู่เฝ้ากินอยู่นี้ เฝ้ามาบวชเป็นพระอยู่นี้ เฝ้ามาอยู่ในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ร่วมโพธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ กินบนเรือนขึ้นบนหลังคาไฉ่

มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากธรรมและวินัยนี้ไว้ในบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

มารเอย เมื่อใด ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ยังไม่เข้มแข็ง กล่าวแก้คำจวบจ้วง ใ้ที่จวบจ้วงทำลายกันอยู่นี้ เรายังไม่ยอมนิพพาน

สร้างจนคณะสงฆ์นี้เข้มแข็ง มีพระสาวรีบุตร พระโมคคัลลนะ มีพระกัสสปะ มีพระอานนท์ ต่างๆ แผ่กระจายไปทั่ว

มารเอย บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรา ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมให้ธรรมะมั่นคง ให้ศาสนามั่นคง

“บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของ ลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลงอายุสังขารเลย

นี่ไง บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้ใ้พวกบ้าบอคอแตก นั้นนะ สมาธิมีแต่ลมปากนั้นนะ ใ้สมาธิหลับตาลืมตานั้นนะ ใ้ปัญญาไม่ต้องใช้ กิเลสมันจะ อายไปเอง กิเลสมันจะหลบไปเอง อย่าใ้ปัญญานะ ห้ามใ้เลย ต้องใ้ฉาน

ชาน ชานหมาก ชานอ้อย แล้วเฟ่งมัน เผาทำลายมัน

เฮ้ย! เวลาเ็งติเตียนพวกเกจิอาจารย์ ว่าเขาหลอกลวงชาวบ้าน เขาสร้างเครื่องรางของ ชล้งเพื่อขายเป็นสินค้า แล้วมึงทำนี่ ฉานเฟ่งไม่เหมือนกันหรือ ฉานเฟ่งกิเลส ทำลายกิเลส มัน มีอยู่ด้วยหรือ ถ้าอย่างนั้นเขาเฟ่งเหี้ยม เฟ่งเครื่องรางของชล้ง เ็งไปติไปเตียนเขาทำไม แล้ว เ็งก็จะมาเฟ่งเหมือนเขา

แล้วศีล สมาธิ ปัญญา ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ เวลามันเป็นปัญญาเป็น มรรคเป็นผลขึ้นมา เ็งไม่รู้จักหรือ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องใ้เลย แล้วเ็งบอกเ็งเป็นโลกุตตรธรรม ใ้พวกหลับตานี้โลกียธรรม ใ้พวกที่ไม่เข้ามาหาเราเป็นโลกียะ ถ้าเข้ามาแล้วเป็นโลกุตระ หมดเลย บ้าบอคอแตก ตลก ลมปาก มีแต่ขี้พิน เหม็นคลุ้งไปทั่ว ไม่มีความจริงเลย

แต่น่าสงสารผู้ที่เข้าไปติดกับ ผู้ที่เชื่อถือ แล้วก็เข้าไปเป็นพื้นฐานให้เขา นั้นเป็นเรื่อง กรรมของสัตว์

ฉะนั้น เราเป็นชาวพุทธ เราต้องมีสติปัญญา การแสวงหาครูบาอาจารย์แสนยาก แล้วกา ลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อแม้แต่เราพูด อย่าเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ให้เชื่อเหตุเชื่อผล เชื่อสติปัญญา ของเรา

เกิดมาเป็นมนุษย์นะ เป็นอริยทรัพย์ แล้วเราจะใช้ชีวิตของเราให้คนอื่นมาจูงจมูกหรือ ให้คนอื่นมาคอยหลอกหลวงหรือ อย่าเชื่อ ให้เชื่อในสัจจะในความจริง ในการประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงในใจของเรา เอวัง